

27 בפברואר 2018
יב' באדר תשע"ח
תיקנו : 057-018

לכבוד
פרופ' שלמה מור יוסף
מנכ"ל רשות האוכלוסין וההגירה
ע"י פקס'
עו"ד דינה זילבר
המשנה ליועץ המשפטי לממשלה
במייל וע"י פקס'
מר יובל רותם
מנכ"ל משרד החוץ
ע"י פקס'

שלום רב,

הנדון: בעיות ביישום הסכם התעברה למדינה שלישית (אוגנדה ורואנדה)

בהמשך למכתבנו מיום 22.1.2018 ולתזכורת מיום 11.2.2018, אנו מתכבדים להעביר לעיונכם שלוש עדויות נוספות של אזרחי אריתריאה שיצאו לרואנדה בתחילת שנת 2016. עדויות אלה מצטרפות לעדויות הקודמות שהבאנו לידיעתכם ולמידע שמפורסם בתקשורת אודות ההפרות של רואנדה את ההסכם עימה וכשלונם של מנגנוני הפיקוח הישראליים לבצע בקרה של ממש אחר אופן ביצוע ההסכם.

אנו שבים ומבקשים להפסיק מיידית את תכנית הגירוש. להלן פירוט הדברים:

1. שלוש העדויות המצורפות נגבו לאחרונה באי היווני כיוס אליו הגיעו העדים לאחר מסלול ארוך. מי שגבה את העדויות ושלח אותן אלינו הוא מר רום לבקוביץ, דוקטורנט במחלקה לאנתרופולוגיה ב-Graduate Center New-York (CUNY) ששוהה בכיוס כחלק ממחקר השדה במסגרת עבודת הדוקטורט שלו. איסוף העדויות נעשה על-ידו באופן עצמאי ובמנותק מעבודת הדוקטורט שלו. מר לבקוביץ עדיין בכיוס וככל שהוא ישלח עדויות נוספות, כמובן נעביר אותן לעיונכם. להבנתנו, שלושת העדים הללו הם היחידים שמר לבקוביץ הצליח לאתר בכיוס אשר נשלחו על-ידי מדינת ישראל לרואנדה ועדויותיהם נשלחות אליכם ללא סינון.

מר לבקוביץ מסר לנו ששלושת העדים זמינים כרגע לשיחות טלפוניות (מספרי הטלפון שלהם צוינו בראש העדות) וניתן ליצור עימם קשר לשאלות נוספות.

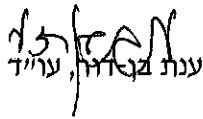
2. עדויות אלה מלמדות, כמו העדויות הקודמות שנשלחו אליכם, שהבטחות המדינה ביחס למידע שיקבלו העוזבים בישראל אינן מתקיימות; שכל מסמכיהם מוחרמים עם ההגעה לרואנדה; שהכניסה לרואנדה אינה דרך ביקורת הדרכונים; שמרגע נחיתתם הם נאלצים לציית למרותם של אנשים במדים שמציגים עצמם כאנשי ההגירה של רואנדה; כספם נלקח מהם; הם אינם יכולים לעזוב את המלון שבו הם משוכנים; לא ניתן להם כל הסבר או "מפגש אוריינטציה במלון" אלא להיפך, לפחות לאחד מהם נאמר מפורשות שלא יוכל להשאר ברואנדה; כולם מוברחים באופן מאורגן בתוך כמה ימים לאוגנדה על-ידי האנשים שקיבלו את פניהם.

עו"ד ענת בן-דור - טל. 03-6405264 פקס 03-6407422 דוא"ל anatbd@post.tau.ac.il

3. נדגיש שהעדויות הללו מצטרפות ומתזקות את המידע הקודם שנצבר החל משנת 2015 במספר רב של עדויות שניגבו על-ידי חוקרים שונים שאינם קשורים זה לזה. מידע זה, שמתקבל שוב ושוב, מטיל ספק כבד על אמינות המידע שביד המדינה ועל אמינות מקורותיו, ככל שאכן יש מידע כזה. יתירה מזאת, המידע שממשיך להיצבר מאז 2015 יוצר מסה קריטית שאינה מאפשרת עוד "לפטור" את כל העדויות כ'מקרים חריגים' או כ'תקלות' או כ'נובעות מהתנהלותם האישית של מי שיצאו'.

4. בכל מקרה, חובת הזהירות שחלה על המדינה, כמי שמבקשת לשלוח אנשים שזכאים לחגנה בינלאומית למדינה שאינה מדינתם, מחייבת לחדול מיידית ממבצע הגירוש. נשוב ונבקש את התייחסותכם בהקדם.

בכבוד רב,

ענת בן-דור, עו"ד

אלעד כהנא, עו"ד

העתק:

עו"ד דניאל סלומון, יועץ משפטי לרשות ההגירה
עו"ד רועי שיינדורף, משנה ליועץ המשפטי לממשלה לעניין המשפט הבינלאומי הפומבי
עו"ד הילה טנא, ממונה – זכויות אדם וקשרים עם ארגונים בינלאומיים
הגב' וולפורגה אנגלברכט, נציבות האו"ם לפליטים

27/02/2018

Imagine Center
Omirou 2
Chios 821 00
Greece

Rwanda return testimony: Biniam Woldeyesus

Name: Biniam Woldeyesus
Israeli Visa number: 383000604611

Country of Origin: Eritrea

Marital status: Married

Age: 34

Health condition: Good

Entry to Israel date: 2011

Reason of leaving Israel: After being in Israel for 5 years, Woldeyesus was ordered to go to Holot. With the assistance of a lawyer he was released, but after a few months the authorities would not extend his visa any more. He was taken to Holot for the second time, and then, after a few months in prison, he agreed to leave.

Third country destination: Rwanda

Date of contact with the Voluntary Return Unit: March 2016

Date of departure for a third country: 14 April 2016

Contact number: +30 9644232615

Current location: Chios Greece, awaiting asylum interview.

Language of testimony: Hebrew.

הליך ההחזרה מישראל

הייתי בחולות פעמיים. היה לי עורך דין. הוא לקח ממני מלא כסף ובפעם הראשונה שנלקחתי לחולות הוא הצליח לשחרר אותי. אבל אחרי כמה זמן בחוץ הוא לא הצליח לחדש לי את הויזה. שוב שלחו אותי לחולות. מצבי הבריאותי היה רע, היה לי לחץ דם גבוה. לא יכולתי להשאר יותר בכלא, אז הסכמתי לנסוע לרואנדה במרץ 2016. שאלתי אם אפשר לנסוע למדינה אחרת, נגיד לגרמניה, כי יש לי שם קרובי משפחה. אמרו לי שאני יכול לנסוע או לאריתריאה או לרואנדה, אין אפשרות אחרת. לא נתנו לי ממש פרטים על מה יהיה ברואנדה ואיך אוכל לסדר את המעמד שלי. רק אמרו לי "יהיה בסדר, אל תדאג, שם הכל זה מסודר בין ישראל לרואנדה, תגיע לשם ויסבירו לך הכל". הם חזרו ואמרו לי את אותו משפט - "אל תדאג, הכל שם מסודר". הם נתנו לי את מספר הטלפון של היחידה בישראל. לא יכולתי להתקשר אליהם כשהגעתי - הטלפון היה במסמך שהם נתנו לי, והרשויות ברואנדה לקחו לי את כל המסמכים בשדה התעופה. לפחות את הויזה ואת תעודת המעבר הספקתי לצלם בטלפון לפני, אז יש לי עדין עותק. במטוס צילמתי. חודש אחרי הפגישה ביחידת ההחזרה, באפריל 2016, שלחו אותי. טיסת טרנויט לקיגלי דרך תורכיה.

המתרחש במדינה השלישית

ברואנדה הייתי בסך הכל 24 שעות. איך שנחתנו היו אנשים מטעם הרשויות ברואנדה שחיכו לנו בשדה התעופה בקיגלי. בהתחלה עברנו בשדה "כמו נורמל" יחד עם כל האנשים. אבל אז באולם היציאה חיכו לנו אנשים יחד עם חיילים. החיילים היו במדים והיו חמושים. הם רכזו את כולנו ולקחו אותנו לחדר בשדה בו לקחו מאיתנו את כל המסמכים. הם הציגו את עצמם כנציגים של ה"immigration". האנשים של ה"immigration" היו בלבוש אזרחי אבל הם היו מלווים בחיילים חמושים. אמרו שאנחנו צריכים לתת להם את הניירות. לי הם לקחו את כל הניירות שהיו עלי: קבלה של תשלום מענק העזיבה מישראל, מסמכים מחולות, מסמכים של בית חולים - כל מה שהיה עלי. נשאר לי רק המסמכים שצלמתי בטלפון. את כל המסמכים המקורים לקחו אנשי ה"immigration" ברואנדה. בקשתי אחרי זה את הניירות בחזרה אבל הם לא נתנו לי. חוץ מהניירות הם לקחו מכל אחד מאיתנו 500 דולר. אף אחד מהקבוצה שלי לא ניסה לברוח - אי אפשר. הם עובדים

עם חיילים חמושים שמשגיחים עלינו. חוץ מזה, אנחנו לא מכירים את המדינה ואת המקום והם הציגו את עצמם כנציגים של המדינה רואנדה. יש להם גם את כל המסמכים שלנו. הם תקשרו איתנו באנגלית, אבל הם לא יודעים ממש אנגלית.

אחרי שהם לקחו מאיתנו כסף ומסמכים, הם שמו אותנו ברכב. הרכב נסע בערך 45 דקות לבית מלון בו שהינו לילה. זה היה מעין מיניבוס עם חלונות שחורים. הם לא אמרו לנו לאן אנחנו נוסעים. לא יכולנו לראות את הדרך או לאן לוקחים אותנו בדיוק. בבית מלון כמעט ולא נתנו לנו אוכל. רק תה וקצת חטיפים. כשהיינו במלון עוד לא ידענו שהם בכלל מתכננים לקחת אותנו לאוגנדה. רק בבוקר למחרת, שעה לפני שהגיע הרכב לקחת אותנו, אמרו לנו שאנחנו לא יכולים להשאר ברואנדה ושהם יקחו אותנו לגבול עם אוגנדה. הם אמרו לנו את זה במפורש במלון בבוקר אחרי שהגענו - אמרו שלרואנדה אין יכולת לקלוט אותנו ושאינן למדינה גם ככה מספיק עבודה בשביל האזרחים שלה. אמרו שאין דבר כזה "asylum" ברואנדה, ושהסכם הוא שנהיה פה יומיים ונמשיך הלאה. אמרו שאחרי היוםיים אסור לנו להיות ברואנדה יותר. אמרו לנו שאנחנו חייבים לצאת מהמדינה ושהם יסיעו אותנו לגבול כדי שנצא מהמדינה בעצמנו. אז שיתפנו איתם פעולה. מה היינו יכולים לעשות? היו שם חיילים, ונציגים של רשויות ההגירה שאומרים לנו שאסור לנו להשאר במדינה. גם שמענו מאחרים שעברו את אותו התהליך שזה מה שיהיה. אז שתפנו אתם פעולה, לא ראינו בשלב הזה טעם להתנגד. במלון הם גם הסבירו למה לקחו מאיתנו 500 דולר: אמרו שזה 250 בשביל המבריק מרואנדה, ועוד 250 בשביל המבריק באוגנדה שיכניס אותנו למדינה. כולם שלמו, לא ראיתי משהו אחד שלא שלם. היה לנו ברור שזה הפתרון הפחות גרוע, מאשר להשאר במדינה לא חוקיים, בלי מעמד ובלי עבודה. פחדנו שאם נתנגד יעבירו אותנו לכלא. במלון עצמו לא היו עוד אנשים חוץ מאיתנו. הוא לא היה במרכז העיר אלא במקום מבודד. ממה שהצלחתי לראות מבחוץ אם הייתי מנסה לברוח היה קשה, כי זה באמצע שום מקום ואתה לא יודע לאן ללכת. לא ראיתי עוד בתים ליד, או עוד אנשים. במלון עצמו לא היה אפילו שלט עם השם של המלון. הרגשנו חטופים. אפילו מיטות מסודרות לא היו לנו. ישנו על הרצפה. בחוץ עמדו שומרים כל הזמן לבדוק שאנחנו לא יוצאים. לא ראיתי אם יש להם נשק, אבל גם לא רציתי לבדוק. היו שומרים גם בפנים שהסתובבו כל הזמן. הם אמרו לנו במפורש שאסור לנו לצאת. במלון לא עשו לנו מפגש שמסביר איך אפשר להגיש בקשת מקלט ברואנדה. הם אמרו לנו שאסור לנו להשאר במדינה.

ביום למחרת הגיע רכב לקחת אותנו בבוקר. עלינו על הרכב 21 איש, כל המגורשים מישראל שהיו איתי על המטוס. כולם אריתראים חוץ מאחד שהיה סודאני. הנסיעה הייתה ארוכה. כמה שעות. הגענו לגבול עם אוגנדה. זה לא היה גבול מסודר. מהאוטו לווה אותנו בחור "smuggler". אני בטוח שהוא עובד בשיתוף עם הצבא של רואנדה. אי אפשר אחרת לעבור את הגבול. בנקודה מסוימת הוא אמר "תשבו פה בשקט". זה היה קרוב לחיילים מאוגנדה. אז הוא הלך לעמק הגבול, כנראה כדי לברר משהו עם החיילים. אחר כך הוא חזר, הוליך אותנו קצת ואמר "תתחילו ללכת פה ישר". לא כולם ביהד, אלא בקבוצות של חמש כל פעם. הלכנו בערך 45 דקות. ההליכה הייתה קשה. יש חלק שלם שצריך לעבור בתוך מימ. לא שוחים, הולכים, המים מגיעים עד לחצי הגוף. היה לנו מאוד קר. ה"smuggler" הלך איתנו. בשלב מסוים אנחנו פוגשים את ה"smuggler" מאוגנדה שלוקח אותנו, וה"smuggler" מרואנדה חוזר אחורה לקחת את הקבוצה הבאה. אחרי חציית הגבול ברגל, שלקחה בערך 45 דקות, חכה לנו רכב שלוקח אותנו עד לבירה קמפלה. בקמפלה הוא אמר לנו "צאו מהאוטו" ונגמר. משם היינו בכוחות עצמנו. מאותה נקודה זה תלוי בך: מי שיש לו חברים מנסה להתקשר או למצוא אותם. מי שאין לו חברים במדינה אבוד. אני זוכר שהסתובבתי ברחוב וחפשתי אנשים שנראים כמוני, מהאזור שלי. ואז שואלים אותם מי אתם, איך הסתדרתם, איפה אתם גרים וכו'. קשה מאוד היה להסתדר שם. הייתי שם חודש בערך. לא מצאתי עבודה כמעט. אריתראים שפגשתי אמרו לי שאין טעם ללכת ל-UNHCR כי הם לא נותנים מעמד למי שהגיע מישראל. ככה אמרו לי. הם אמרו לי גם שאם ארוויח 15,000 דולר אוכל לעשות קומבינה ולקבל מעמד. אבל לא מצאתי איך. אחרי חודש עברתי לדרום סודאן. ניסיתי להמשיך ללוב אבל שמעתי דיווחים שקשה שם ושהם רוצחים אריתראים. המשכתי לצפון סודאן. שם השגתי דרכון וטסתי לתורכיה. מתורכיה עברתי ליוון וכאן הגשתי מעמד. כרגע אני במחנה הפליטים ויאל בכיוס, מחנה לראיון המקלט שלי שיתקיים בסוף מרץ 2018.

תהליך הפיקוח

בישראל נתתי ליחידת העזיבה את כל הפרטים שלי. נתתי להם את הטלפון שלי ופרטים של אנשי קשר במדינה שלי, מכרים בישראל, קרובי משפחה, הכל. לקחו הרבה פרטים. אבל לא יצרו אתי קשר בשום שלב. לא איתי ולא עם אף אחד מאנשי הקשר שלי.

Signature

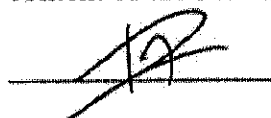
I declare that this statement is a my testimony and that it was read to me in Hebrew by Mr. Romm Lewkowicz on 27/02/2018. I declare that to the best of my knowledge and belief, this information is true and correct.

27/02/2018

Witness signature

I declare that this statement was given to me by Mr. Biniam Woldeyesus in Hebrew on 27/02/2018 in Chios. I declare that I read it to Mr. Biniam Woldeyesus and he declared in front of me that the content of the statement is truth to the best of his knowledge and belief.

27/02/2018

Imagine Center
Omirou 2
Chios 821 00
Greece

Rwanda return testimony: Miro Damisolo

Name: Miro Demisolo
Israeli Visa number: 3830001856-11
Country of Origin: Eritrea
Marital status: Single
Age: 30
Health condition: Good
Entry to Israel date: 16.08.2011
Reason of leaving Israel: Prolonged Holot detention
Third country destination: Rwanda
Date of contact with the Voluntary Return Unit: January 2016
Date of departure for a third country: February 2016
Contact number: +30 695257644 +211 956908020
Current location: Chios Greece, awaiting asylum interview.

Language of testimony: English

Return procedure in Israel

I arrived to Israel in August 2011. In February 2016, after six or seven months in Holot, I agreed to return to Rwanda. I did not ask to go to another African country. I got some written information about the return procedure but I did not read or understand it because it was in Hebrew. In the travel document it said that I can only stay in Rwanda for 30 days. The Immigration Authority did not arrange a way for us to stay legally in Rwanda for more than 30 days. When I arrived to the airport in Rwanda there are guards, and they take the documents from you. In Israel, I did not even ask what will happen to me in Rwanda because I know how things are in Africa. I am Pentecostal and in many places I have problems to pray. In the paper I received from the Immigration in Holot – which was written in Hebrew, nothing in Tigrinya – there was a phone number to call, but in Rwanda they would not even give us the opportunity to buy a sim card. So there was no way for me to call them. The travel document was given to me at the Tel Aviv airport as the Immigration Authorities put me on the plain. It was then and there when I receive the return allowance. But once I reached Rwanda, the travel document was taken away from me at the airport. I did not take a picture of it. On the plain with me there were about 11 more Eritreans, including 3 girls. It was a connection flight through Istanbul.

The stay in Rwanda

We landed in Kigali. As we left the plain, security guards came to us. I did not ask them who they were, but I understood that they were from the government and that I have to cooperate. All the Eritreans that were with me on the plain did what they told. They did not leave us any other option but to come with them. They were inside the airport waiting for us, ready to take the people. They took the travel document from me. At the airport they still did not take the money from me. They did not tell us nothing. We could not leave the airport with the other passengers, the people that came for us took us with them.

After they collect us they take us to the car. It was a Landrover with black tinted windows. We could not see where we were going. There was no way for us to escape or refuse going to the car

with them. At this point the system was clear to us – they were in charge of us in the country and we had to cooperate. We drove for one hour and a half to a big house. I don't know where this house was. You can't see anything from the windows. You can't go outside, when you want to go the guards will stop you. You tell me that Israel promised to make an orientation meeting with the returnees, but they did not do such a meeting with us. We stayed there for seven days. Then a car came to pick us by night. It was like a regular mini-bus but with no seats. We were 11 people in car, the entire group from the plain. We drove for six hours. At this point I knew they were taking us to Uganda, they told us. Rwanda can not save asylum seekers, the people there are very poor. After driving for six hours we arrived at the Ugandan border and we crossed it by feet. It was not an official border crossing. We have no documents, so there was no way for them to cross us the border legally. After we walk an hour by feet onto Uganda, there are other two small cars waiting for us. It seems that the Rwandans were cooperating with the Ugandans to smuggle us there. They drove us 11 hours to Kampala. We arrive there in the morning. As we get out of the car the police stops us. They took all our money. They took 4,500 dollars from me. All my cash. They know we have cash on us. I heard from other people who came after me that the same happened to them. The authorities know we come with cash that they can take from us. I did not ask for asylum in Rwanda and no one told me my right to ask that. In Uganda I could not work legally. My documents were taken in Rwanda and nobody gave me other papers permitting me to stay or work legally in Rwanda or Uganda. In Uganda I worked illegality in jobs I found through the Eritrean community. After the police took all my money I was never arrested in Uganda again. I stayed in Uganda for six more months. After that I went to South Sudan. On the Uganda-South Sudan border I was arrested for two months. Then I was released and I went to Juba. To get into South Sudan I had to pay 1000\$ to a smuggler. From there I went to Sudan (Khartoum), Turkey, and now I'm in Greece, waiting for my asylum interview.

Procedure implementation tracking

I didn't call the Israeli immigration authorities from Rwanda as my papers were lost. The Israeli immigration authorities had my information and telephone number, but they did not try to call me. I have facebook but they did not take my facebook details.

Signature

I declare that this statement is a my testimony and that it was read to me by Mr. Romm Lewkowicz on 01/02/2018. I declare that to the best of my knowledge and belief, this information is true and correct.

01/02/2018

Witness signature

I declare that this statement given to me by Mr. Miro Demisolo on 01/02/2018 in Chios. I declare that that I read it to Mr. Miro Demisolo and he declared in front of me that the content of the statement is truth to the best of his knowledge and belief.

01/02/2018

Imagine Center
Omiron 2
Chios 821 00
Greece

Rwanda return testimony: Bayru Kesete

Name: Bayru Kesete
Israeli Visa number: 340003288-11
Country of Origin: Eritrea
Marital status: Married
Age: 40
Health condition: Good
Entry to Israel date: 2010
Reason of leaving Israel: Preferred it over detention in Holot.
Third country destination: Rwanda
Date of contact with the Voluntary Return Unit: November 2015
Date of departure for a third country: January 2016
Contact number: xxx (Through Miro Demisolu +30695257644)
Current location: Chios Greece, awaiting asylum interview.

Language of testimony: Tigrinya, interpreted to English by Miro Demisolu.

Return procedure in Israel

I arrived to Israel in 2010. In November 2015, when my visa expired and I came to renew it, I was given three choices by the immigration authorities: leaving to Eritrea, leaving to Rwanda or going to prison in Holot. I asked if I could go to Germany, where my sister lives as a refugee, but they said I can't. There was no other option. I said that out of the three options I would prefer Rwanda, so they would not arrest me and send me to Holot. I was not given any information about what would happen to me in Rwanda. In January 2016, I was taken to Rwanda. It was a connection flight from Tel Aviv to Kigali with a lay over in Istanbul. As far as I remember, we were about 24 Eritreans on this plane. At Ben Gurion Airport, the Immigration Authorities people were always with us. It was only after we passed security and were about to board the airplane that the immigration representative gave me the travel document and the money. They do it at the point of boarding so that you can't go back and escape with the money. There is always security around you. The money I got in cash.

The stay in Rwanda

As I left the plain and approached the counter, someone came to me and asked for my travel document. He took it. I think because it is valid for 30 days and they did not want us to travel by ourselves. They also took my visa papers from Israel. Then they asked me to pay 500\$ to cover the costs of the hotel and food. I did not ask too many questions about who these people were, because I heard from other Eritreans who went through the same process that when you get to Kigali people from the Rwanda government take you and you have to go with them. I heard that they pass everyone the border to Uganda, so I wanted to go with them because I wanted to reach Europe where I can get asylum and live with my sister. The Rwandan officers that took us from the airport did not tell us where we were taken to. The men wore security uniform. I don't know if they had guns, I didn't see. All the 24 Eritreans from the plane were taken by those security people to the bus, it wasn't through the regular airport exit. The bus had black tinted windows, I could not see where it was taking us. They took us to a hotel. It was a real hotel but it was closed just for us. There were

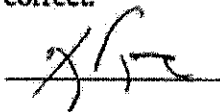
no other guests there, just Eritreans deported from Israel. I think it was in Kigali. The drive from the airport to the hotel took approximately 45 minutes. I stayed there for one night only. I did not try to get out of the hotel. I was very tired from the trip so I fell asleep. I don't remember anyone trying to escape. There was no orientation meeting there. No one told us anything about how to apply for asylum in Rwanda. In the next day, a car came to take us. It was morning. They took everyone who was on the flight with me. At this point we knew we were taken to Uganda, because so far everything in Rwanda was exactly like what my friends who were sent there from Israel told me. We reached the Ugandan border at dark. At the border there were traffickers. It seems like they were waiting for us, or that they knew we were coming. I think it was coordinated with the Rwandans, because they brought us there knowing we don't have documents to cross the border legally. I think that it was coordinated, but I don't know for sure. We were told to start walking towards Uganda, and we walked for about an hour. The smugglers took 50 dollars from each of us for their service. After they crossed us the border I payed another driver to take me to Kampala. In Kampala I stayed with Family members. I could not find work in Uganda. I stayed there only for 20 days. From there I went to South Sudan.

Procedure implementation tracking

I had the phone number of the Israeli immigration authorities but I lost it. They never tried to reach me by phone or on facebook.

Signature

I declare that this statement is a my testimony and that it was read to me by Mr. Romm Lewkowicz on 29/01/2018. I declare that to the best of my knowledge and belief, this information is true and correct.

29/01/2018

Witness signature

I declare that this statement given to me by Mr. Bayru Kesete on 29/01/2018 in Chios. I declare that that I read it to Mr. Bayru Kesete and he declared in front if me that the content of the statement is truth to the best of his knowledge and belief.

29/01/2018